

Aleksander Kirkwood Brown

**SVART SENKER
NATTEN SEG**

OMNIPAX, OSLO 2016

INNHOLD

1. Øyne i mørket 7
2. Jenta i speilet 10
3. Kottet 15
4. Drømmen er ekte 20
5. Jeg tror ikke på deg 26
6. Kidnappet 30
7. Damen med det smeltede ansiktet 33
8. Forsvarsvåpen 36
9. Lussitimen 42
10. De savnede barna 46
11. Santa Lussi 50
12. Panikk 54
13. Lussis forbannelse 58

14. Klar for kamp 63
15. En av oss 68
16. Svart senker natten seg 71
17. Inn i vårt mørke hus 74
18. Santa Lucia 78
19. Lussitoget 82
20. Lyset mot mørket 86
21. Lussi langnatt 89
22. Oppover 93
23. Grenselandet 95
24. Byttehandelen 99
25. Lussi 101
26. Lyset og mørket 105

1.

ØYNE I MØRKET

6. DESEMBER. 6 DAGER TIL LUSSI LANGNATT.

Jeg har en merkelig drøm som ofte går igjen. I drømmen svever jeg opp og ut av meg selv. Jeg kan se ned på kroppen min, der jeg ligger i sengen og sover.

Det er som om sinnet har slitt seg løs fra resten av kroppen og svever rundt på egenhånd.

Så glir jeg ut gjennom veggen. Til et annet sted.

Jeg vet ikke hvor dette andre stedet er. Men det er mørkt. Og tåkete. Og ingenting vokser der. Ikke noe gress, ingen blomster, ingen trær. Bare jordgrunn, samme hvilken vei jeg snur meg.

Det er litt ekkelt der. Samtidig er det en skikkelig deilig følelse bare å sveve rundt over bakken, som en fugl.

Og så er det mennesker der. Nei, ikke mennesker. Skygger. Omriss. Noen ganger hvisker de til meg, men jeg hører aldri hva de sier. Så forsvinner de i tåken igjen.

I natt har jeg denne drømmen. Men noe er anner-

ledes denne gangen. Jeg vet ikke hva det er, men jeg føler det.

Emilie.

Jeg snur meg, overrasket over å høre navnet mitt.

En av skyggene kommer mot meg.

Emilie, sier stemmen igjen.

Det er en damestemme. Den er svak, knapt mer enn en hvisking. Som en døende pust.

Hjertet mitt dunker fortere og fortere idet skikkelsen kommer nærmere. Jeg har aldri sett en av dem på nært hold før.

Plutselig griper skikkelsen tak i meg. Det gjør vondt! Hvordan kan den gripe meg? Kroppen min ligger i sengen hjemme.

Jeg er redd, vil vekk herfra, men skikkelsen vil ikke slippe taket ...

Jeg setter meg opp i sengen med et rykk. Hjertet hamrer fremdeles i brystet mitt.

Bare et mareritt. Bare et mareritt, sier jeg til meg selv.

Jeg hutrer og slår armene om meg, kjenner jeg får gåsehud. Det er iskaldt i rommet. Sjekker mobilen. 00:04. Da jeg skrur på leselyset, stivner jeg til.

Det er merker på begge armene mine, like over albuen. Røde merker, som etter hender. Røde merker der hvor jeg ble holdt, i drømmen min. Hvordan er det mulig?

Dunk. Dunk. Dunk.

Vinduet står og slår mot vinduskarmen. Gardinene blafrer i den iskalde desemberbrisen. Jeg må ha glempt å lukke vinduet ordentlig, pleier alltid å lufte litt før jeg legger meg.

Jeg sparker av meg dynen, gisper idet de bare føttene mine trækker ned på det kjølige gulvet og jeg tripper bort til vinduet.

Ute er det overskyet. Stjernene blinker matt, det er så vidt man kan se dem. Hagen er dekket med et tynt, hullete teppe av snø, som lyser blålig i det svake månelysset. Fruktbuskene strekker seg liksom bedende opp av snøen – *frels oss fra denne kulden*.

Så hører jeg det igjen.

Emilie.

Med ett skimter jeg en bevegelse i øyekroken. Det sitter noe på taket over inngangspartiet. Noe med lysende øyne og langt, blafrende hår. En radmager, ynkelig skikkelse.

Jeg blunker, og på den brøkdelen av et sekund som øynene mine er igjen, har skikkelsen forsvunnet.

Hva var det jeg nettopp så?

2. JENTA I SPEILET

7. DESEMBER. 5 DAGER TIL LUSSI LANGNATT.

Da jeg våkner neste morgen, virker det som skjedde i natt fjernt og uvirkelig. Jeg har fortsatt merkene på armen, men de kan ha kommet i gymtimen. Og så jeg virkelig noe der utenfor vinduet, eller var det bare en del av drømmen som hang igjen?

«God morgen, vesle solstråle,» kvitrer Mamma over kaffen sin, da jeg tasser ut på kjøkkenet.

I tilfelle du ikke skjønnte det, så var det ment sarkastisk. Jeg er *ikke* noen morgenperson.

Jeg grynter et slags svar.

Jenny sitter og taster på mobilen sin mens hun nynner høyt med til radioen, hvor et boyband synger inderlig om udødelig kjærlighet.

Jenny er fire år yngre enn meg. Hun har et søtt ansikt rammet inn av bølgete, blondt hår, og kommer helt sikkert til å bli jaget av alle guttene så snart de

begynner å interessere seg for andre ting enn fotball og dataspill.

I motsetning til meg. Det er vel ingenting direkte galt med utseendet mitt. Men det er ingenting direkte riktig heller. Jeg er blek, ørene mine står litt for mye ut, og så snart jeg får bitte litt sol på meg, spretter det frem fregner overalt. De eneste gangene jeg blir jaget av gutter, er når vi spiller basket i gymmen og ballen på et vis havner hos meg.

Nå begynner Mamma å nynne også. Hvordan endte jeg opp i en familie med bare A-mennesker? Det må være en slags grusom feil.

Det er bare meg, Mamma og Jenny. Pappa bor i Australia, vi ser ham én gang i året. Han er nesten som en fremmed.

Jeg slenger et par skiver ned i brødristeren, men da jeg trykker ned knappen, går lyset, og radioen kutter ut.

«Er det ingenting i dette huset som fungerer?» stønner jeg.

«Det er bare sikringen som gikk,» sier Mamma. «Radioen, brødristeren og oppvaskmaskinen kan ikke stå på samtidig, det vet du jo.»

Jeg gidder ikke å vente på at Mamma får på strømmen igjen, så jeg går for frokostblanding i stedet. Jeg lar blikket gli rundt i rommet mens jeg spiser, klarer fortsatt ikke å tenke på dette som «hjemme».

Veggene på kjøkkenet er brune med oransje blomster. Seriøst den styggeste tapeten jeg *noensinne* har sett. Det er barndomshjemmet til Mamma. Vi flyttet hit for noen måneder siden, da formen til Bestefar ble dårligere og dårligere. Han drev og falt hele tiden. Nå bor han på et pleiehjem. Det ble for slitsomt for Mamma å ta seg av både ham og oss.

Jeg skjønner godt at Mamma ikke har lyst til å gi opp barndomshjemmet sitt. Men jeg hadde virkelig ikke lyst til å flytte. Jeg savner det gamle huset vårt. Savner vennene mine.

«For et dritthus,» mumler jeg.

Jenny kikker opp fra mobilen, virker oppriktig overrasket over å se meg. Hun er helt i sin egen verden når hun sitter med mobilen sin.

«Jeg liker det, jeg,» sier hun muntert.

Selvsagt gjør hun det. Jenny er født med solskinn i hjertet, som Bestefar pleier å si. Selv ble jeg født med en uværssky over hodet mitt.

Taklyset kommer på. Oppvaskmaskinen og radioen durer til liv igjen.

«... den 10 år gamle gutten ble meldt savnet i dag morges,» sier nyhetsleseren på radioen. «Ifølge politiet forsvant han fra soverommet sitt i løpet av natten ...»

«Æsj, nyheter,» sier Jenny og skrur av radioen.

Kjipe og triste ting har ikke noen plass i hennes verden.

*

Klumpen i halsen er der som vanlig da vi runder hjørnet, og den stygge murbygningen av en skole åpenbarer seg. Det ser ut som en gammel fabrikk. Skuldrene mine spenner seg da jeg ser utover alle de fremmede fjesene på skoleplassen.

Jenny får øye på noen klassevenninner og vinker til dem.

«Ser deg senere, lille krapyl,» sier jeg.

«Ha det, Emilie,» roper hun over skulderen, mens hun løper bort til vennene sine.

Hun har allerede fått seg flere venner på den nye skolen vår. Noe som er ekstra irriterende, siden jeg selv ikke har blitt kjent med noen ennå.

Det tar lang tid før jeg tør å slippe folk innpå meg. Selv om Jenny er yngre enn meg, er hun mye tryggere på seg selv. Hun har til og med blitt valgt ut til å være Lucia i Santa Lucia-toget på fredag.

Jeg går raskt over skolegården, forbi alle elevene som står i små grupper og prater og ler. Det føles som om alle ser på meg. Er det meg de ler av? Jeg prøver å se travel ut, som om jeg er på vei et sted. Kanskje de tror jeg skal møte noen.

Jeg går inn i skolebygningen og ned trappen til jentendoen. Låser meg inne på et av avlukkene og setter meg på lokket. Puster ut og kjenner at det slipper litt tak i skuldrene.

Det er kanskje litt stakkarslig å gjemme seg inne

på do hver morgen, men jeg orker bare ikke å stå der alene i skolegården og se ensom ut.

Da det ringer inn, trekker jeg ned, selv om jeg ikke har vært på do. Etterpå vasker jeg hendene. Bare sånn for syns skyld. Jeg sukker tungt da jeg ser meg selv i speilet. Det flokete håret mitt ser ut som et garnnøste som har blitt angrepet av en katt. I tillegg ser jeg trøtt og blek ut, enda blekere enn vanlig.

Jeg plasker litt vann i ansiktet, for å prøve å bli mer våken. Idet jeg gnir vannet ut av øynene, hører jeg en stemme som hvisker meg i øret:

Hun kommer.

Da jeg hever hodet og ser i speilet, hikster jeg etter luft og må ta meg hardt sammen for ikke å skrike.

Rett bak meg står det en jente. Hun er litt høyere enn meg, kledd i en lang, hvit drakt. En bandasje er knyttet stramt over øynene hennes, og den er dekket av blod!